
ONDER DE KANNIBALEN.

WAT kan nu een zwakke vrouw doen? Zeker, ze kan een zegen zijn in haar huis, in de opvoeding van haar kinderen, maar overigens.

Een vrouw kan *alles*, als zij den roep van den Meester gehoord heeft.

Mejuffrouw Johanna Veenstra is een Amerikaansche zendeling van Hollandsche afkomst, zooals reeds blijkt uit haar naam. Zij is naar Soedan gegaan en daar, in donker Afrika, onder de Kannibalen, heeft zij het evangelie van Christus verkondigd, omdat zij niet anders *kon*. Nu heeft ze over haar ervaringen een boek geschreven. Het werd vertaald door Ds. D. K. Wielenga, den bekenden zendeling van Soemba en uitgegeven door J. H. Kok te Kampen. We kunnen nu lezen, wat deze zendeling zooal ondervonden heeft. Is ze trotsch er op, dat ze zooveel gevaren doorstond en met zooveel moeilijkheden had te worstelen? Ganschelijk niet. Zeker, ze spreekt over zich zelf, maar alleen in betrekking tot haar werk. Haar werk is haar alles, omdat het is het werk van Hem, die in de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken.

Het boek van Mejuffrouw Veenstra is zeer merkwaardig. Het leest gemakkelijk, nu ja, dat doen andere boeken soms ook wel. Het is boeiend, nu ja, dat is met meer boeken het geval. Maar hier is een *vrouw* die over de zending schrijft, over haar *eigen* zendingsarbeid en zij verteld, omdat ze vrouw is, weer andere dingen, als een man zou vertellen. Zoo worden we veel gewaar, waar we anders naar raden moeten. Kleinigheden, die toch van zulk een groot belang zijn, worden ons medegedeeld, aardige tooneeltjes ook en dat op een wijze, als alleen een vrouw dat kan doen.

Men moet dit boek zelf lezen. In dit artikel kan ik het alleen maar bij u inleiden in de hoop, dat gij het u zelf aan zult schaffen.

Gij kunt er in lezen, hoe deze zendeling zich haar roeping bewust werd en ging. Gij kunt lezen van de moeilijkheden van haar reis, ook van haar angst en haar onrust.

Het is niet zoo, dat een zendeling maar te gaan heeft en dat dan alles in orde is. Van stap tot stap moet ze zich een weg banen tot de harten der menschen, zooals een weg gebaad moet worden door de dichte oerwouden. Ze heeft gekozen een leven van enkel opoffering. Ze komt met toestanden in aanraking zóó vreese-lijk, dat je hart van ontzetting snel begint te kloppen. Ze heeft te strijden met zonden, zóó

groot en zóó hardnekkig, dat ze je allen moed zouden ontnemen.

Deze zendeling (en het is geen wonder) vertelt ons veel van het lot van de vrouw. Ze doet het zonder eenige terughouding, natuurlijk niet, om prikkellektuur te geven, maar omdat we goed zouden weten, welk een ontzettende macht het heidendom is.

Meisjes van tien jaar zijn vrouw en moeder en ze worden gewoonweg verkocht. En zelfs dan, als ze getrouwd zijn, dreigen haar van alle kanten nog gevaren.

Het is dus wel zeer noodig, dat de stem van den Heiland daar in het heidenland gehoord wordt.

Kan een vrouw zendeling zijn? Mejuffrouw Veenstra toont door haar leven, dat het kan. Als we nu alleen maar uit haar boek leeren, hoeveel een vrouw kan doen voor het koninkrijk Gods, dan zal het rijke vrucht dragen.

Enkele dingen nemen we hier uit dit boek over.

Eerst iets over een bekeerlinge.

„Haar naam is Pa'ana en zij is ruim vijftig jaar oud. Zij woont te Takum en behoort tot de Jukun-stam. Ik geloof, dat de banden van slavernij haar deel zijn geweest vele jaren lang. Nu is zij weduwe en werkt voor haar dagelijks onderhoud door het bereiden van inlandsche spijzen, welke zij op de markt verkooft. Zij hoorde voor het eerst van den Heere Jezus vertellen door een „onderzoeker“, die zich gedwongen gevoelde, haar getuigenis van de waarheid te geven. Onbevreesd kwam zij in de kerk en het duurde niet lang, of de Heere kwam binnen door de geopende deur van haar hart. Zij smeekte gedoopt te mogen worden, maar de zendingen oordeelden, dat het beter was, nog te wachten. Pa'ana kon niet lezen, was arm en had bijna al haar tijd noodig, om den kost te verdienen. Zij vroeg één of twee van de vrouwen haar te helpen, maar deze verloren al spoedig het geduld met haar, daar haar arme hersenen de letters van het alfabet niet konden opnemen. Ook haar gezicht was niet al te best meer, maar zij was altijd tegenwoordig bij iedere godsdienst-oefening, bij iederen bidstond en bij alle onder-richt, dat gegeven werd.

Er was niet de minste reden, om aan haar ernst te twifelen. En steeds weer vroeg zij om den doop, zoo dat wij haar dien niet langer konden weigeren. Het scheen niet recht en niet billijk haar den weg nog te beletten tot de gemeenschap van den binnensten kring van

geloovigen. Zoo werd zij dan gedoopt. Wat een gelukkige dag was dat voor haar! In eerbiedige aanbidding neemt zij deel aan het Heilig Avondmaal. Met tranen in de oogen bidt zij op de bidstonden, pleitend voor zondaren en voor „onderzoekers,” die onverschillig schijnen te worden of in zonde zijn gevallen. Zij heeft veel te lijden gehad van bittere spot op de markt, van de eene plaats werd zij geduwd naar de andere, terwijl men haar verbodt daar te gaan zitten, waar zij haar koopwaar wilde verkoopen. Op zekeren dag ondervroeg ik haar eens zeer nauwkeurig om te zien of zij werkelijk de wegen des Heeren verstond. En ik was verbaasd. Ofschoon zij niet had kunnen leeren lezen, de Heilige Geest had haar onderwezen in de dingen van Christus. Grondig verstond zij alles omtrent de geboorte, het leven, den dood, de opstanding en de hemelvaart van onzen Zaligmaker en ook omtrent het toekomstige leven. In stralende hoop was zij zeker van een plaats in de Gouden Stad, wanneer Christus komt om Zijn juweelen te zetten in zijn Kroon. Zij is getrouwd in het offer van haar tienden aan den Heere en nooit zal haar enveloppe ontbreken. Eens bracht zij op Kerstmis een schaap als bijzonder dankoffer. Vele Christenen brachten allerlei inlandsche spijzen, welke zij uitdeelden onder de blinden, melaatschen, ouden van dagen en de armen van Takum. De tranen kwamen mij in de oogen, toen iemand dat schaap, aan een touw gebonden,

kwam brengen op de plaats waar wij stonden. Hoe lang moet Pa'ana wel gespaard hebben, eer zij in staat was een schaap te koopen! Maar zij was zich bewust, dat de rijkdom van alle eeuwigheid voor haar was weggelegd, nu het

Kindeke van Bethlehem haar persoonlijke Zaligmaker was.

Zij is een vrouw van veel gebed en zij schijnt altijd overvloedig te bidden. De andere Christenen hooren haar dikwijls hardop bidden in haar hut, daarom hebben zij haar den bijnaam gegeven van „De dochter des gebeds.” Pa'ana heeft geen Bijbelschen naam gekozen, toe zij gedoopt werd. Maar zij kon geen schooner naam hebben dan deze, waarmede zij steeds wordt genoemd, een naam niet van eigen keuze, maar door de ge'oofigen haar gegeven: Dochter des Gebeds.

Even voordat mijn medewerkster en ik het distrikt zouden verlaten, kwam zij bij mij om een Nieuw Testament te koopen. Ik zeide tot haar: „maar Pa'ana, wat voor nut zult gij van dat boek hebben, daar gij het toch niet kunt lezen?” Zij antwoordde: „Ik weet, dat ik niet lezen kan. Niet in deze wereld. Maar u en de andere dame gaan nu heen en wij zullen ons eenzaam gevoelen. Ik zou gaarne willen, dat ik een Nieuw Testament heb. Ik zal het bewaren in mijn hut en er telkens naar zien. Ik zal het houden in mijn hand en het iederen Zondag meebrengen naar de kerk.” Zij overhandigde mij f 1.20 voor het Nieuwe Testament.”

Ik schrijf nog een bladzijde over.

Johanna Veenstra

„Ik ging eens met vacantie een tweetal Zendingen bezoeken, waar ik nog niet geweest was. Ik nam een van de huisjongens mede, om mij op reis te helpen. Op den eersten Zendingenpost werd ik ziek, influenza en koorts. Des avonds kwam hij in mijn hut om mij te begroeten en te vragen, of hij iets doen kon. Toen begon hij te huilen. Ik vroeg hem, waarom hij huilde, of hij soms heimwee had of honger, of wat er aan scheelde.

Nee, hij had geen heimwee en ook geen honger. Toen kwam de gedachte in mij op, dat hij mij nog nooit ziek had gezien en dat het dus medelijden met mij was.

Ik zeide: „Huilt gij omdat ik niet al te wel ben?” „Ja,” snikte hij. Ik zeide hem, dat het zeer vriendelijk van hem was zoo bezorgd te zijn over mijn gezondheid, maar dat hij daarom niet behoefde te weenen. Wij zouden bidden en den Heere vragen mij spoedig beter te maken. Hij ging heen, en naar ik dacht, trok hij zich terug om te gaan slapen. Een groote dosis kinine en asperine maakte mij rusteloos en hield mij wakker. Ik was alleen in de hut, waarvan de deuropening door een mat van breede grasbladeren was afgesloten. Ik hield het licht den ganschen nacht brandende en het schein door de deur naar buiten. Om één uur hoorde ik een stem aan de deur. „Gegroet, mijn moeder, hoe gevoelt gij u in uw lichaam?” Ik riep de jongen binnen en vroeg hem mij wat water te geven. Het zou hem bemoedigen, wanneer hij iets voor mij doen kon. Toen zeide ik: „Hebt gij al dien tijd daar buiten voor mijn hut gezeten?” „Ja, maar dat beteekent niets. Ik geef er niet om en ik ben niet bevreesd,” antwoordde hij. „Luis-ter,” zei ik, „ga nu regelrecht naar je hut om te slapen. Ik heb nu alles en zal ook trachten te slapen. Het is niet noodig, dat gij daar buiten blijft zitten in het middernachtelijk uur.” Hij verliet mij en ik trachtte te slapen. Was hij naar zijn hut gegaan? Bij het aanbreken van den dag werd hij door een der Zendingen gezien, nog steeds zittende vóór mijn hut en gewikkeld in zijn slaapdeken. Hij was daar den ganschen nacht gebleven. Hij dacht, dat ik hem soms nodig mocht hebben en dus wilde hij daar zijn, waar hij mijn roep zeker kon hooren. Dat is meer dan *trouwe dienst*. Dat is *liefde* en *waardering*.

* * *

Het leven is voor deze Zendingen niet gemakkelijk. Maar zij is gegaan op de

roepstem van haar Heer en Hij is haar nabij.

Waarom zou ze dan vreezen?

Wat zegt haar leven u en mij? En wat zegt het ons, dat een vrouw, die niet kan lezen zelfs, door al haar doen en laten blijk geeft van haar liefde tot Christus? Wat zegt het ons, dat een eenvoudige jongen zóó trouw is in zijn dienst?

Laten wij dit boek lezen. Het heet: „Een blanke Vrouw onder de Kannibalen.” Het heeft om iets te zeggen. Misschien zullen wij na lezing weer ernstiger gaan bidden: Maak mij bereid, om alles voor U te doen.

Wij willen menigmaal wel *iets* doen. Wij hebben ons afgestemd op werk. Zóóveel en dan niet meer. Alles is geregeld. Het is perfect in orde. Het is alles *gewoon*.

Ik geloof, dat de Heer iets anders van ons eischt. Menigmaal komt Hij, om ons het een of ander werk op te dragen en wij zien het niet eens. Wij hebben alleen oog voor de dingen van elken dag. En dan nemen wij de taak, ons door den Meester gegeven, niet op ons.

De *spanning* is zoo menigmaal weg uit ons leven. En ons geloof is ook al weer zoo'n echt *gewoon* geloof. Iets van: „Natuurlijk, het kan niet anders. Het is van zelf zoo.”

Maar als de Geest Gods weer komt werken, dan wordt het anders. Dan komt er ook het uitzien naar de taak, die ons misschien door den Meester zou kunnen opgedragen worden. Dan is er een bereidheid om te gaan.

Zie, dat mogen wij uit dit boek leeren. Het is Gods bedoeling zeker niet, dat wij allen naar de Kannibalen gaan, om dáár voor Hem te werken, maar Hij wijst ons toch allen een plaats aan en Hij heeft voor een ieder een bepaald werk in Zijn Koninkrijk.

K.

Pa'ana, de dochter des gebeds.